

JYRKI KIISKINEN

Nem egyformák a tükrök...

*Nem egyformák a tükrök, az egyik által visszavert kép
homályos, a másik éles,
a harmadik távlatot teremt, a negyedikben úgy mozgunk,
mint kísértetek,*

*mit akarhat tőlem, honnan tudja, mire vagyok képes
ez előtt a tükör előtt, kit hívnak meg, kit löknek tömegsírba,*

*a tükör mélyére, hogy ott várja a föltámadást,
nagy ott a forgalom,
nagyobb, mint itt, ahol eleven lényekként jövünk-megyünk.*

Egy szürke vasajtót találtam...

*Egy szürke vasajtót találtam a sikátorban, ornamentuma mögött
fekete üveg csillogott, a közepén*

*egy férfi mellképe virágzott, mintha sugárzott volna –
alighanem azt akarta kifejezni, hogy ragyog, akár a Nap.*

*Az ajtó belső felén ugyanez az arc kőbe vésve még
az ajtó előtti időből, fején egy költő kalapja félrecsapva,*

*ha létezik még ma is ilyen divatos bajusz, talán
ötszáz évvel ezelőtt létezett. Jó néhányszor*

*visszatérek az ajtóhoz. Ki lehetett ő, a fiú, akinek mellképét
lávakőbe vésték? Arisztokrata? Félelmet keltő?*

*Az ajtó zárva. Kinyitom, megcsikordul a zsanér,
behunyt szemmel csodálkozom az ágyban, hogy az ajtó*

*a fennsíkot borító rétre néz, alatta egy kék völgy terpeszkedik,
vagy a jeges pokolra, vagy a nyirkos, fehérre meszelt*

*lakásra, vagy egy közönséges ház lépcsőházára,
melynek illatát csak azután érzem, hogy az ajtó kinyílt.*